

CALICUL

humor și satiră.

Apare la prima fiicărei luni în Sibiiu.

Abonamentul: Pentru Austro-Ungaria pe an 2 fi. 60 cr., pe $\frac{1}{2}$ an 1 fi. 50 cr., pentru România pe an 7 franci, pe $\frac{1}{2}$ an 4 franci. Inserțiuni: De un șir petiț 6 cr. și 30 cr. timbru.

Abonamentele, manuscriptele, inseratele etc. se adresează la: Redacțiunea Calicului în Sibiiu.

Celebrități politice din conferința alegătorilor români, ținută la Sibiiu în 12. Mai 1881. n.

I.

Conferința alegătorilor români din Transilvania, Ungaria și Bănat, ținută la Sibiiu în 12. Maiu 1881 n. a dat o dovadă mai mult, că românii și fără cap pot mari lucruri săvârși. Deși n'au românii dela conferința națională din 12. Maini nici-decum a mulțami acésta facultate extraordinară înțeleptei conduceri a Preacuvioșiei Sale Vicariului Archiepiscopesc, Popea, totu-și nu se pôte nega misiunea providențială a acestui înalt dignitar camilavcat, de a conduce națiunea română la decisiuni absolut contrarie propriilor sale convingeri. Conferința națională din 12. Maiu nu e nicidecum cea dintâiu, în care a decretat națiunea română sub presidiul acestui activist tipicar, pasivitatea.

Cuvântarea de deschidere a președintelui conferinței a fost — ca se me folosesc de terminul Telegrafului Roman — memorabilă. Idei originale în cuvântarea de deschidere n'au frapat pe nimenea, și conferința națională a documentat până

la evidentă, că a asculta lucruri, cari le scii, din gura celor-ce nu le sciu, e înțelepciune.

Preacuvioșia Sa Părintele Vicar Archiepiscopesc a arătat în cuvântarea sa, ceea-ce s'a constatat cu câteva zile mai înainte în sinodul archidieceșan, că nefind competența între arhiepiscop și vicar regulată, dânsul s'a dat și e în stare a conduce ca președinte, decisiunea asupra celor mai vitali interese omenesci, și decă se bucură de absoluta necunoștință a cauzei.

Preacuvioșia Sa, deși cam scurt la vedere, creșdând că scaonul presidial e aședat pe virful lui Cimborasso a aruncat priviri în drepta și stânga și după-ce a constatat cele ce i-se părea că se întimplă în jurul nostru, a dechiarat, fiind însuși îmbetat de armonia cuvintelor sale, conferința de deschisă.

II.

Pe neașteptate resună din publicul conferinței o voce mai mult îndesată decât sonoră: Domnilor! „Naturelul face convingeri, eu după naturelul meu vęd mântuirea națiunei singur în activitate absolută!“ . . .

Tótă lumea se uita în drepta și'n stânga, dar nime — dór nici cei din galeriă — nu vedea pe vorbitor. Sus la tribună, se aușia voci! Aci se urcă pe tribună un individ scund și filigran. Departe de a representa greutatea specifică a unui curoitor, a sedus publicul singur prin mustașele sale, de l'a lăsat la vorbă și nu l'a mánat acasă, ca se vină tată-so, decă vrea a face vr'o ispravă. Era Lengher, sau după terminologia damelor din Brașov „Lengheraș!“

Lengheraș, cumnat legitim cu activitatea, a vorbit cu puțină putere de convingere, dar cu perseveranța unei babe, pro domo, în firma convingere, că-i va succede a încurca națiunea romána în legăturile lui de cumnăție. A vorbit mai

lung decât corect, și când ai voi a curența cuvântarea lui — cum se exprimă nemții — cu „Steckbrief“, ar suna signalamentul: „Semne deosebite“: N'are!

Domnilor! a ȕis Lengheraș: „Eu cătu-s de mic a-și avea curagiul a merge în dietă și a me arunca în mijlocul pericolului“.

Acastă nemărginită încredere în sine însuși a produs la cei mai renumiți hipochondri din totă conferința hilaritate și a suferit o restrângere neasteptată prin enunțierea unui singur cuvânt înțelept din partea oratorului: Pasivitate. Deci s'a vețut că când vorbește Lengheraș ceva înțelept, e tot-așa de nevinovat, ca și acea nefericită trestia, căreia i-a stors vântul cuvintele: „Regele Midas are urechi de măgar!“

Pentru cuvântul pasivitate a fost vorbitorul cu entusiasm aplaudat, și s'a putut convinge că națiunea română e totdeauna gata a'l aplauda, când exprimă contrariul diametral al convingerilor sale politice.

III.

Nu-i vorbă, în Blaj e mult gunoiu, dar decă mi-ar fi ȕis cineva, că în Blaj, în nemijlocita apropiere de câmpul libertății, se află activiști, a-și fi fost în stare se-l plesnesc cu cel mai gros canonic preste cap, și apoi se plec de bună voiă în diecesa lui Szabo, la Gherla. Numai un mincinos-fără obraz — așa credeam eu — ar fi putut afirma, că în Blaj se află activiști. Și iată că m'am înșelat. Se vede, că câmpul libertății a jăcut prea mult timp ogor, și a început a produce buruieni.

Domnul Csato are cuvântul, anunciă președintele conferinței! Aci se urcă pe tribună un aventurier de calibrul acclora, pe care-i numesc Vienezii „Stritzi“, îmbrăcat din creștet până-n călcăie în haine nouă de pareă, că l'ai scos din ladă. Cocônei Sfecla i-a lăsat gura apa, pe galeriă, când l'a vețut.

Përu-i negru împărțit preste mijlocul capului ala „Don Juan“ sclipia de „Pomade de Dupuytren“ și împrăștia în totă sala ședințelor un miros mai aromatic decât orice fabrică de parfumării din „Rue d'Argenteuil“ din Paris. În mâna stângă ținea o pălăriuță alba de fasonul „Tisza.“ Pălăriuța a pus-o pe masa referintelui, a aruncat o privire serioasă preste adunare și plecând capul, de se-părea că totă povara dela târta activiștilor jace pe spetele lui, a început apologia politiceii activității.

Cuvântarea lui Csato a fost cea mai memorabilă. Eu nu cred că decând au început maimuțele a vorbi s'a mai auzit asemenea cuvântare. A început cu Adam, dar n'a ajuns până acolo, unde au început ómenii a purta izmene.

Între alte idiotisme politice a recomandat Csato românilor politica de interese, ca unicul mijloc întru resolvarea marelui programe naționali din 1848. Ca și Lengheraş se ține și Csato capace de a blama orice cere electoral român în dieta din Budapesta, când e vorba de interes. Intrégă conferința, convinsă de sinceritatea, cu care caută Csato după interese, și cunoscând și aplecarea regimului nostru de a înființa mai curând o universitate pentru Hotentóți sau o scólă pentru urșii polari din „Franz-Josefs-Land“, decât a susține gimnasiul din Beiuș pe spesele statului, a clătinat preste argumentele lui Csato din cap și l'a aplaudat prin frecarea tălpilor de podimentul salei de ședințe.

Aplausul acesta l'a scos pe Csato din curentul antilogismelor sale politice. Iar el ca se-și vină iarăși în ogarșia a beut un păhar de apă, apoi si-a sters mânilor cu bazmaua, ca Pilat după judecarea lui Christos, și voind a da o expresiune mai viuă politiceii activității, a luat refugiul la proverbiul stre-moșilor noștri: „Gutta cavat lapidem“, dar nici acesta n'a prins. Adunarea se vede că n'a înțeles acel proverb în totă

extensiunea lui. Din contra o voce filologică a sunat ușor din public cu traducerea extemporată: „Guta se calce pe toți activiștii“.

În fine a mai constatat Csato un adevăr zoologic afirmând, că omul are două piciore, și că cu un picior ar trebui se cadă. Nime nu s'a încumetat a trage la îndoială cele două piciore ale omului, dar ce a voit Csato a exprima prin piciore, a remas până ași o ghicitoare, decât n'a voit cum va a dovedi adunării, că el se numeră între aceia, pe care-i costă multă silință a nu merge pe patru piciore. —

Aci a pus Csato mâna pe pălăria, și-a tras cода între piciore și părăsind tribuna, conferința alegătorilor români a remas din cuvântarea lui cu impresiunea homeopatică, ce o exprimă romanul cu: Șapte ape-n chisăliță. —

IV.

BCU Cluj / Central University Library Cluj

„Non omnium datum est habere nasum“! Pop Zsiga alias Zsiga Bácsi, un individ, căruia de neobșita activitate pentru binele națiunii, i s'a încovăiat spetele, așa încât, mergând, mai se păleşce cu genunchii de nas, și-a ridicat vocea numai odată în prima ședință, când s'a tras capacitatea Preacuvioșiei Sale a Vicariului Archiepiscopesc Popea de a conduce afacerile conferinței, la îndoială. Aci s'a sculat Zsiga Bácsi ca un zăvod călcat pe cода, și a strigat, că marile interese naționali reclamă atare presidiu. Intr'altele, cu totă promisiunea dată, că va vorbi la merit, și-a ținut potaia. Din nas însă, care, — exceptând barba — numera între cele mai dezvoltate părți ale sale, a mișcat Zsiga Bácsi sub tot decursul desbaterilor neîntrerupt. Prin această a dovedit Pop Zsiga de nou, că nasul nu e dat omului după cum cugetă unii lesne credinciosi spre a mirosa, ci mai nainte de toate spre a vorbi.

Cu toate acestea, nu înzedar posedă Zsiga Bácsi nas, că

a mirosat perfect situațiunea activiștilor din conferința alegătorilor români. Nu pôte deci nime afirma, că Zsiga Bácsi e fără nas, din contră așa-mi inchipuiesc cu nasul, cu care a mirosat patriarhul Isac hainele feciorului seu Iacob.

V.

Diamandi Manole, alias Macmahonul trocarilor din Brașov, s'a arătat și în conferința acésta, ca una din cele mai scumpe petri ale națiunei române. Dedat la negoțul cu lână, a încercat a introduce și în politica națională sistemul metric, valorând motivele pentru pasivitate, în chilograme.

Când ar posede Diamandi lumina, de care dispun alți diamanți, nu l'ai putea plăti cu toate tesaurile băilor din Transilvania. Dér înzădar, că n'o posede. Din motivul acesta totă activitatea lui în viață țintează după lumină, și o ia deunde-o capătă. Așa adese-ori i se întâmplă de nu observă, că acela care-i pörtă lâmpașul, se împedeca mai lesne, decât acela, căre-i urmăză.

Diamandi e un Prometheus întors: El fură ómenilor lumina, ca s'o dea lui Dumnezeu.

Dați-i lui Diamandi lumina cea adevărată în mână, și cu inima lui de român veți scóte într'o óră totă națiunea din întunec.

VI.

Strévvay Miklos, s'a temut ca se nu i se facă chica topor, și în tot decursul conferinței nu și-a pus fălcile în activitate. Analcele acestei conferințe dau numai acca însemnătate individualității sale politice, ce exprimă Pater Greuter în senatul imperial prin terminul onomatopoetic „Pfui“!

VII.

Dr. Bozocean a încercat a combate pe aceia, cari dau prea mult pe existența istorică, și apelând la timpurile anteis-

torice, precând săreau stremoșii noștrii prin păduri din un arbore în altul și se prindeau cu cōda de clōmbe, a demostat valōrea politiceii activitāții pe basa teoriei de permutațiune a lui Darwin. În lupta argumentelor sale pentru existință, Dr. Bozocēan s'a demascat de nihilist, și politica activitāții lui și-a dat sufletul în furcile ridicate de referințele Babeș, exprimând ultimele cuvinte ale lui Hegel: Numai unul — Lengher — m'a înțeles, dēr și acesta m'a înțeles fals! —

VIII.

Dr. Piperus Petru. Rară pōmă! Mai deaprobe nu-l cunosc, dēr nu-mi vine nici a crede că e doctor; sau dēcă și e doctor, atunci e sigur numai — cum se dice în Bavaria — un așa-numit: „Pestilentiarius“, n'a vorbit în ședintele publice ale conferinței, dōr și din acel motiv, că nu s'a arētat la membrii conferinței nici un semn de guturar. În comisiunea de 30. a vorbit însă cu mult aer de independință.

Când s'a sculat la vorbă eu asteptam că va începe cu: „Nichts zu handeln“? dar el a đis cu o voce sonoră de greurus, de cugetai că gura-i e plină de „Mazzes“: Domnilor! „Eu ca deputat dietal nu primesc dela nime înformațiuni, dēcât dela convingerea mea“!

Eu nu voiu se trag la nici o indoiala, că Dr. Piperuș Petru n'ar avea propriile sale convingeri, imi vine însă a crede, că orice alegētor dietal, fi iese mai curēnd c'o pele de ied înainte, dēcât se se încumētă a-i da informațiuni.

IX.

Dr. Popa George, cu tōtă agerimea sa filosofică, n'a fost în stare a înțelege, că solidaritatea romānilor rangează în clasa amfibiilor. Acea mângăiere a dus însă Dr. Popa George cu sine, că nime nu s'a încercat a-l căpacita, nici batăr acei ge-

șeftari parlamentari, cari s'au dedat a ședea pe ruinile națiunii proprii în dieta din Budapesta.

Dr. Popa George n'a putut cuprinde, că din privilegiul unei națiuni de trei milioane, de a vorbi prin trei sau patru leșinați după 800 fl. bani de cuartir și 5 fl. diete la ȕi, cu marele Tisza per „tu“ s'ar putea câștiga batar vro urđitură de opincă, și din motivul acesta a propus pentru toți românii observarea politicei pasivității.

„Dixi“, a dis Dr. Popa George! „Iară Iuda cel fără de lege nu vru se-nțelégă! Un român bun ca Dr. Popa George numai în Transilvania pôte avea viitor!

X.

Adeseori se areta un nor greu întunecat plutind pe deasupra conferinței generali a alegătorilor români. Ori-ce șolomonar nutrea firma credință, că acel nor ascunde în cele dinlăuntru ale sale cel puțin un bălaur.

Din nor se auđia, din când în când, o voce în termeni ncarticulați. Un fulger a luminat pe acel nor și ce se veđi: Era „Patıța“!

XI.

Un trist rol au jucat deputații Măierenilor din Sibiu în conferința națională. Au jucat rolul țiganului, căruia trecend preste punte i-a aruncat vântul pălăria-n rıu, și el se uita după ea, fluerând a pagubă. Bieții eroi ai activității au cugetat, că națiunea română se mărginesce de acel teren geografic, care jace între curtea sfatului din Sibiu și între punctul, unde face strada Poplăcii mare cruce preste strada Măcelarilor.

Câteva ȕile innainte de 12. Maiu se scuipa în Sibiu a activitate, de tötă Strada Macelarilor era plină de zólc. Fiăcare dintre deputații Măierenilor purta nasul în vırful capului, ca gâscele, când plouă. Cocóna Sfeclă șuvaia mergend

pe strade din revers, de-i juca șlepul kankan și chignonul Zeperlpolka.

Cât s'au adunat însă delegații alegătorilor români în conferință, pare-că le-au ținut vocea ângerului țiganilor : Pleacăte Culo ! Toți deputații Măierenilor din Sibiiu și-au tras cода'ntre picóre și se târcia pe strade de părea că i-au apucat sgârciul la buric. În sedințele conferinței n'ar fi căscat unul fleura ca se-și apere fetul activității, de i-ar fi pus o capită de iască aprinsă sub cода.

Dr. Popea, când a simțit, că chorul conferinței i-și da isonul ca se cânte activității : „Vecinica ei pomenire“ s'a șters din presidiu, s'a retras într-un unghiu și vărsa lacrimi mai amaré după perduta activitate, decât după sperata metropoliă.

BCU Cluj / Central University Library Cluj

Dr. Cristea a stat în fața conferinței naționali nemișcat, ca istoricul : Vitulus ad portam novam. Înaltele lui puncte de vedere politice fi jucau pe deasupra capului ca vécrolacii-n lună, dér fi lipsea eruditului politic telescopul, pentru de a le înfățișa adunării. În tot decursul ședințelor publice n'a ținut batăr „Câr“ decum „Mâr“ și nime n'ar mai fi cređut că Dr. Cristea e redactorul „Telegraful Roman“, în ale cărui colóne a clocit atâta timp pupăza activitate din ouă de cuc.

Alt redactor nu s'ar fi stêmperat odată cu capul a nu seduce publicul batăr c'o născocitură originală. Și cât de lesne ar fi fost domnului Dr. Cristea a face publicul se cređă, c'a vorbit în adunare și și-a aperat agerile sale vederi politice. Dr. Cristea trebuia se-și pună numai o păreche de ochilari și-n ceafă. Atunci ar fi înfățișat capul lui Ianus, cu două obrazuri, și publicul, ce se afla dinnaintea lui ar fi cugetat c'a vorbit de dinnapoi, iar publicul de dinnapoi ar fi cređut c'a vorbit

de cealalta parte. Pe calea acésta ar fi eșit Dr. Criștea cel puțin cu față curată din conferință și nu și-ar fi păpat încrederea Măierenilor.

Dr. Borcia, stâlpul iuridic al tainei a șesa din întregă archidieceșă gr. or., s'a prezentat în conferința alegătorilor români cu ~~posonarele~~ pline de hârtii, de cugetai, că a luat cu sine întregă archiva deliberatelor în divortiiș, dela codificarea sântei Pravile, până la 12. Maiu 1881. În posonarele lui nu se aflau însă deliberate divortiali, ci un program motivat al politiceii activității.

Atâta încredere a avut Dr. Borcia în vitalitatea programului seu politic, încât nici nu l'a scos din posonar, și așa a ramas pentru generațiunea presentă un tesaur ascuns în șacheturile fără fund ale ~~ucuroitorului~~ University Library Cluj

Dr. Comșa, desvêluindu-și în preséra lui 12. Maiu credeul seu politic, ce l'a fost pregătit cu rară diligență pentru conferința națională și l'a păstrat sub stielă în patul de crastaveți, a aflat, că omidele i-au ros cele mai sublime idei politice și i-au lăsat numai nesce cotoră fără valóre. Urmarea naturală a fost, că Dr. Comșa nu s'a încumetat, în ședințele conferinței naționale, a da așteptata expresiune a necapacității sale politice.

Așa a nimicit omidele punctele tangente ale politiceii naționali, cu însemnătatea culinariă a macrișului, în acel anu-timp, în care nu concede natura, ca se resară sălata. —

Purtarea pasivă a acestor patru doctori activi în conferința alegătorilor români a produs în toți Măierenii Sibiului o teribilă indignațiune. În prima și după 14. Maiu toți Măierenii

și-au bătut, de desperațiune, muierile, și le-au întredis de a mai duce la aceia patru deputați ai lor lapte.

De atunci, Lelea Vuță, dela pórta Turnului, când se întâlnește ziua cu vreunul din deputații Măierenilor, în nóptea urmetóre visează tot strigoi, și-și umple asternutul cu lacrimi de temerea, că-i sterpesce vaca.

Atâta pentru astădată despre celebritățile politice din conferința alegătorilor români de 12. Mai 1881. Conclusele meritori ale acestei conferințe sunt prea cunoscute. Se scie deja, că conferința a primit cu puține modificări programul Calicului din Nr. 5.

Sus Marcule!

Dina, dina, dina da
dina, dina, da!

Frunză verde lemn de brad,
Tisza ne a legat de gard
Și noi stăm și asteptăm
De la gard nu ne mișcăm!

Stropi de lacrimi și sudori,
Curg pe față cu fiori,
Sbiciul bate îndrăcit,
Pelea tótă ne a plesnit.

Trece o ți, trece a doua
Eată-l că vine cu șeaua
Și ne-nealecă la fugă,
Carnea'ncepe se ni-o smulgă.

„Pintenul“ ogașe taie,
„Focoșul“ spinarea o móiă
„Teremtete“ ne înfrică,
„Az ebadta“ ne despică.

Rupți, bătuți și-mpintenăți
 Ne veți apoi înhămați!
 Sarcini grele, bir drăcesc,
 La colibă-ți se-întâlneșc.

Frunză verde lemn de brad,
 Tisza ne a legat de gard,
 Gardu-i putred tot stricat
 Nația s'a turburat.

Limba-n gură vrea s'o schimbe,
 Caracterul ți-l deride:
 Ba chiar și pe Dumnezeu,
 Vrea se-l rogi în graiul seu!

Tiso! Tiso! io-ți spun ție
 Numai eși din albiă,
 Că pe neamul unguresc
 Voiu căde și-l prăpădesc.

B.

Urzică Scandalografescu.

Așadar verdictul supremului tribunal al alegătorilor români din ședința cu datul Sibiu 14 Mai 1881 sună: „Activitate“ și „Pasivitate“. Mai multă libertate în acțiunea politică a națiunii române, nici că se putea decreta. Bucurăte națiune română, că a ta e împărăția pasivității, și a ta împărăția activității. Mein Liebchen was willst du noch mehr!

Cu una singură nu ne putem așunge nicidecum scopul, nici cu activitatea nici cu pasivitatea. Vorba țiganului flămând:

„Fă muiere o mămăliga mare, c'a fêtat fómca-n mine! Da din ce bărbate că n'avem făină?! Atunci fă două mai mici“!

Marele națiunii române s'a afurisit prin legile lui Tisza și consorti, la pasivitate, dar fiind-că avem în Ungaria și Bănat vro câțiva flămânți, ale căror fălci s'au dedat a róde la óse pe gunoiul din Budapesta, a trebuit se facem și un pic de activitate. Ca crescini buni nici nu puteam face alta, decât se urmăm st. scriptură: Se părăsim turma și se alergăm după óia cea rătécită, care, înfițiată dé ráia parlamentară, nu se mai putea ținea de celelalte.

Vom vedea unde ne vor duce conclusele conferinței alegătorilor români. Eu deocamdată susțin, că decă ar căpêta toți aceia, cari fac la noi politică de activitate, aceea, ce merită, atunci nu știu care n'ar fi căpetat 25.

BCU Cluj / Central University Library Cluj

Terminul „Secuiu“ exprimă în sine un inferior grad de cultură europeană, ca se exprimă însă gradul de civilizațiune, la care a ajuns redactorul țiarului „Ellenzék“ Bartha, se recere neapêrat punerea adjectivului „sêlbatec“ înaintea acelu termin. Nu știu unde și-a făcut redactorul lui Ellenzék, Bartha, studiile sale, dér stílul, în care face acest mojie țiaristic politică națională maghiară, dá vii probe, că a absolvat, cu bun succes, academia cofărițelor, de pe Franz-Josefs-Que, în Budapesta.

Bartha, care a sperat dela concursul activiștilor români resturnarea regimului lui Tisza, pentru-ca cu atâta mai șigur se triumfeze ruina Ungariei sub stindardul kossuthianilor, a turbat de conclusele conferinței alegătorilor români dela 12. Maiu, și scupă cele mai murdare epitete în obrazul națiunii române. Pentru-că românii nu s'au aflat aplecați a tinde kossuthianilor mâna la resturnarea ordinei actuali de stat, sunt: Trădatori de patriă, hoți și tâlhari etc.

Fu nu voiu a cerca, cine fură și defraudéză ađi mai mult în Ungaria, dar sum sigur, că decă vine ađi Bartha și consorți la putere, atunci stante pede se introduce în Ungaria Ucasul lui Petru cel Mare, după care decă fură sau defraudéză cineva mai puțin, decâtă valóre represintă un stréng, acela se dejudecă la mórte prin furci.

Prorocul Bileam.

La încoronare în Bucuresci.

Dómne al puterilor, ce colosal progres în doi ani! Acum doi ani. decă punéi în Sibiiu un vițel pe calea ferată, până

ajungea la Braşov te pomenei cu bou. Acum pleci la 10 ore a. m. din Kis-Kapus, şi s'era la 10 ore eşti în Bucuresci. Mai iute nici guta nu te p'ote lovi.

La 10 ore înainte de prânđ am ramas în Kis-Kapus dejunul dator, ca la 10 ore s'era se cinez în Bucuresci pe speşele noului regat. Patrusprădece đile — aşa mi-a scris un prefîn — m'ănacă şi bea oricine trece graniţa Romaniei, ca se ia parte la încoronare, pe speşele statului. . . .

La gara Târgoviştei dându-me jos din tren, m'a încunjurat comisarii poliţiei, oferindu-mi bilete de cuartir, cu şi fără mâncare. Am luat — se înţelege — un bilet de cuartir, cu mâncare, m'am pus într'o birjă şi dute. Doue ore am birjat, într'o fugă, de cugetam, c'a plecat cu mine la Ţeligrad, când me pomenesc că întră birjariul într'o curte, şi trage sub un şopru. D'omne mulţănescu-ţi — cugetam — c'am ajuns. „Ce ajuns cocóne, đise birjariul? Aici dăm la cai de mâncare, ş'apoi, când se crépă de điuă, te-am pus la cuartir.“ În fine s'a făcut şi điuă şi după-ce mi-a luat birjarul 10 franci m'a debarcat la cuartir: Strada Căţelei Nr. 63477, în a doua casă dela capul Bucurescilor, de cătră Marea Neagră. Mai departe nici mutul nu şi-a dus iapa.

Stăpânul casei m'a primit amăsurat poziţiunei mele de proroc, cu braţele deschise, mi-a pus dinnainte un burcan de dulc'etă, un ulcior cu apă din Dâmboviţa şi o cafă neagră cu o mulţime de franzele. Când am fost dat de fundul borcanului cu dulc'eta şi din ultima franzelă mai aveam o singură bucătură, mi-a pus un ciulama pe masă, care înnota în unt, dar eu eram deja unflat ca şerpele Boa Constructor, după-ce a înghiţit un bou, şi sberam după apă ca bróscele lui Faraon în timpul secetelor egiptene.

Obosit de drum şi plin de dulc'etă franzele şi apă de

Dâmbovița până-n gușă, m'am trântit în mica odăiă rezervată pentru mine, pe un priciu, sau cum ai dice la noi, pe nisee scânduri neghiluite, ale căror noduri s'acoper cu'n ciarciaf. N'a trecut o oră și într'atâta m'am fost unflat, de mi-a sărit toți nastorii dela haine. Camașa mi s'a despărțit, ca cata-petésma biserecii, în două, și burta mi-a ajuns la grindă. De mai continua unflătura încă o jumătate de oră nu mai remanca altceva la mijloc, decât se se ie coperișul casei jos.

Morfeus și-a tins aripile sale preste mine și am adormit în visuri înfricoșătoare. Se părea, că me aflu în stomachul unui vulcan. O detunătură cutremuretoare de pământ urmază, vezuvul crupe și eu aruncat prin cratăr c'o iuțală electrică în aer, am cădută într'o mare de lava. Venindu-mi în fire, bucuria mea a fost nespūsă, că me aflam pe priciu, restaurat de tôte ostenelele și vesel.

... Am plecat la festivități. După o călătorie de opt ore, per pedes, am ajuns dealul st. Metropolii, când se crepa de ziua. Aici nu se afla, afară de unii comisari ai poliției, suflet de om. Comisarilor de poliție m'am recomandat de raportor special al diarului Calicul. Un comisar, în urma acestei recomandări m'a condus la tribuna diaristilor, unde am ocupat primul loc.

Când a început a se strânge publicul admis pe dealul st. Metropolii, și jur înprejur s'a ocupat tot ce era gol, a venit comisariul poliției destinat pentru privegherea asupra tribunei diaristilor la mine și a pretins se-i aret biletul de intrare. Eu bilet n'aveam, i-am comunicat însă poziția mea de diarist, și spre mai multă încredere, i-am predat un număr din Calic. „Biletul sau jos de pe tribună — mi-a strigat hidra de poliție!“ — „Avem noi destui calici în țară, n'avem lipsă de calici din alte țeri!“ Cu mare rușine pentru tôte seminția procoilor, și

sub risul publicului, m'am dat jos de pe tribuna juriștilor și de pe dealul st. Metropoli.

Ce era se fac, ca se câștig o poziție cu prospectul recerut pentru un jurișt raportor? Din întâmplare am aflat un pom de acăț în drépta dela suirea pe dealul st. Metropoli, în care se afla pe una clómbă o lojă neocupată. Cu mult chin am strébătut printre desul public până la acăț, m'am urcat în el și am ocupat loc pe clómba liberă. Vedeam bine în toate părțile, dér dupa-ce am spândurat trei ore în acăț, am început a tremura din picióre, de-mi juca ochilarii bătuta pe nas. Asemenea tremurau și numeroșii consorti de pe celelalte clómba ale acățului. Cu deosebire schimba un bragaiu, care se afla pe o clómbă cu mine, din picióre, de parea că calcă icpele la resboiu. Sub acăț se grămădisse publicul cap la cap și care de care se încerca a se urca în el.

Vine Maiestatea Sa Regele — se aud mai multe voci — Vivat! Ura! resuna din toate părțile. Nu se vedea încă nimica. Aci se aude o pocnitură, s'a rupt clómba acățului, pe care spânduram. Eu am căzut în tava unui plăcintar, după mine bragaiul și încă câțiva locuitori din acăț. Vaiete și țipete se amestecau prin strigările publicului de, Ura! și Vivat! Eu jăceam tins prestre tava plăcintariului, ca brósca, și prestre mine cădeau mereu din acăț.

Până neam adunat unul pe altul a trecut încoronarea. Mii mi-a ramas urechia cea stânga în acăț, pe obraz și pe mânil mele, părea, că a tras fiăcare mătă din București odată cu ghiarale.

S'a spart publicul, eu mi-am oborit cu mare necaz țilindrul, urechia, ađi e încă în acăț. Am plecat cătră locul unde s'a dat prânđul cel mare. Fiind însă prea de timpuriu am intrat într'o trafică, mi-am luat de 30 de bani tutun din regia monopolului tutunurilor și mi-am a rîns pipa. Când am isprăvit

pipa se împărția mîncarea pe farfuria de lemn înferată cu anul și ziua festivităților încoronării. O atare farfuria înferată mi s'a predat și mie, dîr' pînă cînd a venit cu bucatele; mi s'a fost unflat de tutunul din regia monopolului tutunurilor; limba, de nu mai încăpea în gură. Pe ceriul gurei mi s'a fost făcut nisce beșici, ca rudașcele și se părea că am ardeiu-turcesc în gură. N'am putut înbucă odată, am ramas cu farfuria nouă de nouă.

A doua zi m'am postat des de dimineță, pecînd durmea întreg Bucurestul în strada Victoriei vis à vis de palatul domnese, și așteptam defilarea cortegiilor. Ca se nu fiu înpins de public în drépta și stînga, m'am reșimat de zidul unei case, rezervîndu-mi la o parte două cărămîți, ce le-am fost adus din materialul pentru regularea Dâmboviței.

În scîrt timp gemea strada de un public curios. Eu stam cu spetele la zid și cu cărămîțile între picioare. În drépta mea se afla o Sîrbóică cu-n copil legat în spete, în stînga o jidancă, în a nouélea lună, iar dinnaintea mea un brutariu cu o burtă de cel puțin doi metri în diametru și o greutate minimum de 250 chilo.

Se aușiau voci, că au plecat cortegiile. Publicul se îndesa teribil. S'a început o operațiune ne mai pomenită de ochi de găină (bătături). Strigări, vaiete, țipete, plînsuri de copii și mari asurșiau tóte urechile. Eu me suisem pe cărămîți. Copilul Sîrboiceii îndesat la zid, de frică m'a prins cu amîndoué mînile de barbă. Jidanca strivită, a născut de ceaparte un copil, brutariul înbulșit de public mi-a venit cu spetele pe burtă, m'a turtit cocă, și cu călcăiele cizmelor mi-a scos toți ochii de găină dela picioare cu rădăcină cu tot. De dureri mi-au eșit ochii cât pumnul, dar din tot cortegiul n'am vedut nimica.

Totă speranța mea de a vedea batăr ceva din festiva mărime a României, mi-a ramas pe a treia și a serbătorilor naționali. În dosul palatului principelui Suzu, de cătră statua lui Mihaiu Vitezul, sta o tribună mărătă. Un stâlp al acestei tribune era proptit cu altul. Capul acestei proptele forma un scaun, deși nu prea confort dar destul de ridicat de a putea privi din el preste plebeii, cari nu-s în stare de a-și plăti un loc pe tribună. Acest loc neobservat de ori-ce mojie curios de a privi festivități istorice, l'am ocupat de timpuriu, și cu toate că integritatea pantalonilor mei a pătimit mult, dinpreună cu acea parte trupescă, care a suferit seculi întregi înundările alunului, eu eram cel mai fericit.

Se aușia musica bandelor militari, armata defilează. Când am zărit capetele avantgardei, a urmat o pocnitură neașteptată. Cornul tribunei dela stâlpul meu a urlat cu întreg publicul preste mine. Doue cōste, pe cari le aveam mai bune mi le-a frânt. Când m'am deșteptat din amețala durerilor, me aflam deja de trei zile în spitalul Colții, în despărțământul celor închinați de medici pentru viața de veci. Fără ureche, cu bătăturile deșelate, zdăriat cu capul spart și cu trei cōste mai puțin decât alți muritori, pare-că aud lumea dicând: Dumnezeu se-l ierte!

De m'ați vedea, a-ți cugeta că vedeți monumentul, pe care mi-l va ridica posteritatea, pentru-că-s înveluit din cap până-n picioré în gips. Șirele acestea le-am dictat servitoriului despărțământului de spital, în care me affu.

De se va întâmpla ca se plec cătră cealaltă lume cu scânduri, spuneți — ve rog — arhiepiscopului Miron Românul, se-mi facă un sărindar, că-i donez pipa mea. Ochelarii îi testez redactorului Cristea. Țilindrul meu se-l primescă protosingelul Hilarion, ca se-și facă o camilavcă din el. Fracul meu, ca

simbol al civilizațiunei, îl donez ecumenicului administrator al tuturor protopopiatelor vacante M. Lazar. Pantalonii mei se se vîndă și din venit se se acopere deficitul fondului Rudolfian. Cartea mea se se pună în biblioteca lui Șaguna și dupa-ce vor face și-n acésta șórecii pui, se se vîndă, iar din venit se se cumpere o mătă gr. or. și se se instituie de bibliotecar preste biblioteca lui Șaguna. Urechia mea, ce mi-a remas în acăț și ochii de găină din strada Victoriei, îi testez, în părți egale, pentru seminariștii din Sibiu și Blaj, cari rar se bucură de carne. Erăcinariul meu de fuior nou de nouț cumpêrat dela un funariu din Brașov, îl las episcopului dela Gherla, Szabo. Condeiuil îl duc cu mine, ca semn de aducere aminte de acéstă lume, în care cu atâta necruțare se smulg penele celor fără de protecțiune. Cămașa și izmenele le-aș lăsa bucuros ministrului de finanțe Szapári, dar în spitalul Colții atâta individi se îngropă, de s'a gătat rufăria, și apoi rușinea, de a pleca cătră ccealaltă lume în pelea gólă n'o fac redacțiunei Calicului.

Dat Bucuresci spitalul Colții în ziua Sântului M. Tera-pont 1881.

Bileam

proroc ferecat în gips.

BCU Cluj / Central University Library Cluj

Activitatea e m^ortă! O b^olă grea de apă i-a sfârșit tinera-i viață mult promiț^ore!

În 14 Maiu la 3 ore după prânț s'a îngropat. Un mare și doios public a urmat după coșciug. Înmorm^ontarea s'a făcut în sala cea mare a hotelului „Imperatul Romanilor“ din Sibiu sub un torc^ont de lacrimi sfășiet^ore de inimi.

Carul de „Entreprise de pompes funebres“ îl trăgeau șese cai sprinteni din herghelia lui Tisza, înbrăcați în doliu: Strevay și Boreșay la rudă; Ilăzegi Răcz și Zacháry Ök^or, la mijloc; Lengheraș și Csato, dinainte. În fruntea cortegiului pașia încovăiat de dureri, Pop Zsiga, purtând crucea.

Înmorm^ontarea s'a făcut după ritul gr. or. sub conducerea lui pontifex celebrans Popca. Chorul s'a dirijat de Cunțan, care a compus extra pentru acest scop, marșul lui Rakoczi, a doua ora.

Nemijlocit după coșciug mergea unul, cu luna desăg^otită pe cap, și aci se lovea cu palma peste frunte, aci cu pumnul în pept. Acesta căuta la față ca Cristea, era însă Arminius, care mergea la vechii romani după coșciugul celor morți, și imita fața și gesturile acestora.

Așa der Activitatea în Transilvania numai num^oreă între cei vii. Fiăi țărina ușoră, ca s'o p^otă se^ote câinii.

Pasivitatea.

Cocóna Gurădulce.

Cât! Cocóna Șfeclă și-a păpat activitatea cu băbacul. Când a venit a casă din conferința alegătorilor români, de necaz, și-a făcut chignonul tot puzdării, și mișcămintele naționali rătăceau prin odaiă fără adăpost, cât! La bucatăresă i-a aruncat cratița cu rasolul în cap, a prins mâța de coddă și a aruncat-o prin ferestă la vecinul, mișluc! Se nu-i fiă eșit în momentul acela deputații Măieremilor înaintea, că din Dr. Popca făcea tot petece de vechi metropolii, pe Dr. Cristea-l plesnea cu vâtrarinul preste lespede cu vârcolacii, din Dr. Borcia făcea tot deliberate matrimoniale și pe Dr. Comșa, îl arunca în oia cu zupă, în loc de petrângel, mișluc!

Într'atâta s'a încăpăținat cocóna Sfecla în activitate, de și-a spart tóte vasele din bucătăriă. Căț! Sci'o pécatele, ce aspirațiuni pórtă, pare c'a pus gândul se se facă fișpănescă. Căț! Pe bărbatu-so, care a încercat, s'o capaciteze despre necesitatea observării principiului de solidaritate, l'a plesnit, la masă, cu lingura preste pupază, și i-a đis, că decă nu alege, ea se desparte de el și se mută în Ungaria sau se mărită după Strevođu, mițuluc!

Abonament nou.

Cu 1. Iuliu 1881 v. se începe un nou abonament la „Calicul“; pentru al II-lea semestru, cu prețul de 1 fl. 50 cr. sau 4 franci.

P. T. Domni, cari au prenumărat numai pentru I. semestru, sânt rogați a-și reînnoi abonamentul de timpuriu, pentru-că fóia noastră nu se expedeză pe credit.

Domnii noi abonanți vor trimite adresele d-lor exact arătând și posta cea mai aprópe de locul, unde locuiesc.

Cu exemplare complete dela începutul anului mai putem servi.

Administrațiunea Calicului.

Posta Calicului.

D. Varza-acră: Cântecul ginteii țigănești, nimerit. De altă dată.

D. M. R. Nu se póte, pentru-că nu se rentéză esirea foi de doué ori pe lună, nici când am dispune de numărul îndoit al abonenților actuali. Ne ajunge deficitul, de care ne bucurăm.